

Ела си, Щъркелчо! Ама да не забравишъ да ми донесешъ едно братче. То ще бжде много дребничко. Сложи го подъ крилото си на топло. Гледай да не го изтървешъ въ морето. Мама има да плаче. И азъ. Когато го донесешъ, то ще бжде голичко. Сложи го до огнището, стъкни огъня и го пази съ крилото. Овърди ни го. Мама каза, че то ни било надеждата. Когато порастне малкото — ще стане голѣмо. Голѣмъ юнакъ. Юнакътъ ще яхне единъ бѣлъ конь, ще размаха тънка сабя и ще поведе другитѣ юнаци да прогони душманина отъ земята ни. Той ще ни отърве.

Инка стана, сне отъ шията си герданчето, откъсна паричката и я пусна въ гнѣздото.

— На ти моята паричка! Ти ще го донесешъ голичко и то нѣма да има дрешки. Да идешъ на пазаря. Да му купишъ дрешки, облѣчи го, сложи го въ люлката. Три пѣти го залюлѣй и то ще заспи. Тогава хвъркни къмъ небето и ела въ другата земя, въ онуй село, дето е медената чешма. Ела да ни обадишъ. Ние съ мама двенкитѣ ще си дойдемъ, да го отгледаме.

Една дюля се отрони и чукна на земята. Малкото момиче скокна.

— Инче, — позика я майка ѝ, — кжде се дѣна, пиле? Хайде да ходимъ!

Инка слѣзе.

И когато потеглиха подиръ кервана за далечната земя, три пѣти се обръща бѣжанчето назадъ и по бузитѣ му потекоха елмази.

Тиха вечеръ шѣташе надъ пустата македонска земя.

А. Каралийчевъ.

